



„O třetí hodině zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachtani?“, což přeloženo znamená: 'Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?' Když to uslyšeli, říkali někteří z těch, kdo stáli okolo: "Hle, volá Eliáše." Kdosi pak odběhl, namočil houbu v octě, nabodl ji na prut a dával mu pít se slovy: "Počkejte, uvidíme, přijde-li ho Eliáš sejmut." Ale Ježíš vydal mocný hlas a skonal. 38 Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů.“ Mk 15, 34-38

Obrázek: model Jeruzalém. chrámu, Wikipedia

Sestry a bratři, uvažovali jste někdy o roztržené chrámové oponě? Proč se nám dostala do evangelií, dokonce do srdce evangelií?

Mluvíme o Jeruzalémském chrámu, který byl vlastně centrem kultu starověkých židů. Byla to velká stavba, velmi honosná až zářící (obložená mramorem) do okolí. Zmíněná opona pak byla umístěná v nejvnitřnější části Chrámu a oddělovala Svatyni svatých, kde symbolicky sídlil na Truhle smlouvy samotný Bůh. Do tohoto prostoru směl vstoupit pouze velekněz.

Sestry a bratři, po delším čase jsem shlédl film Stalker od Andreje Tarkovského. Film je o muži (Stalkerovi), který provádí nešťastné ba zoufalé lidi po jakémsi zakázaném okrsku, po Zóně, až k místu, kde se jim vyplní každé přání. Relativně mladý muž se stane průvodcem dvou stárnoucích, ale jinak úspěšných lidí – profesora fyziky a spisovatele. Jenže to putování není vůbec jednoduché, Stalker musí volit nejschůdnější cestu, aby se nešťastníci vůbec dostali k cíli. Hned na začátku se potkají s odporem jakýchsi policistů, kteří, když překračují hranice, po nich střílí. Ovšem později zakusí i tajemný odpor, kterému jsou vystaveni uprostřed Zóny. Věci jsou tam jiné, ba celé místo se chová divně. Podivuhodně jsou tak „hrdinové“ konfrontováni s vlastním vědomím a svědomím, co udělali špatně, smyslem jejich práce, pátrají po tom, co je v životě důležité, celé je to dost trýznivé. Příroda v tom zázračném okrsku odráží jejich vlastní vnitřní nastavení. Je to cesta nebezpečná, cesta k sobě.

Sestry a bratři, co je ještě pro nás důležitější, i tato Zóna má svoji svatyni svatých. Je to ona místnost, kde se plní přání, to je také cíl sebezpytné cesty Zónou. Naši nešťastníci se tam kupodivu, po všech útrapách, dostanou. Sláva, ale co teď? Co bude? Jak to bude? Co budou chtít?... To další pátrání nechám na vás, pusťte si tento film. Tohle teď musím prozradit: ke Svatému do Svatyně svatých se neodvází...

Proč to říkám? Co se v nás samých najde? Jaké jsou naše niterné a nevyřčené touhy? Můžeme mít i pochybnosti: Stojí náš život za něco? Nemůžeme dělat více? Co když od nás druzí očekávají úplně něco jiného, než my chceme a nabízíme? Jak se cítíme? Postavíme se s naším životem Bohu tváří v tvář? Nepotřebujeme vlastně znova tu chrámovou oponu? Oddělit Svatého a pustit tam zřídka jen jednoho vyvoleného, vysvěceného se zvláštní duchovní kvalitou (kněze)? Třeba se nechceme znepokojovat, navíc je vše je relativní, pravd je hodně, konečně máme jiné starosti... .

Ježíš umírá na kříži, Syn boží, dokonce křičí: Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil? Načež chrámová opona je roztržena. Viditelná oddělující hranice mezi Bohem a námi je překonána. Vykládá se: není třeba již starozákonních obětí, Ježíš sám (svým sebeobětováním) otevírá cestu k setkání s Bohem. Máme přístup k Jinému, ke Smyslu, k Pravdě, k odpuštění, setkání, využijeme jej?

Ladislav Havelka, administrátor FS ČCE v Letohradě

Velikonoční program sboru

Velký pátek 29.3.2024

9:00 Bohoslužby v Letohradě s vysluhováním Večeře Páně
(Renata Popelářová)

Boží hod velikonoční 31.3.2024

9:00 Bohoslužby v Letohradě s vysluhováním Večeře Páně
(Oldřich Běťák)

9:30 Bohoslužby v Písařově s vysluhováním Večeře Páně
(Renata Popelářová)